

inspiratul coregraf se lasă admirat în voie, păstrând la îndemâna privirii spectatorilor complicate *porté*-uri sau singulare poziții acrobatiche, pe care le-aș fi crezut imposibil de susținut atât de îndelung... Mai ales că pulsația alertă a tangoului solicită permanent mișcarea fluidă, energică, percutantă, căreia cei doi balerini i se supun cu desăvârșită grație!

Lepădând progresiv o parte dintre veșmintele elegante cu care erau îmbrăcați la început, când pătrunseseră – neinvitați – în localul consacrat tango-ului, Monica Petrică și Răzvan Mazilu se singularizează continuu prin dans, pe măsură ce în afara lui fac eforturi emoționante de a se apropia de ceilalți participanți la *milonga*, bând împreună, fumând împreună și ajungând chiar – în modul cel mai firesc – să împartă o *pizza* cu aceștia. Despre dureroasa imposibilitate de a fi la fel cu toată lumea pare să vorbească această coborâre a zeilor printre muritori, iar regia, decorurile și nu în ultimul rând luminile create de Alexandru Dabija, precum și (în ceva mai mică măsură) costumele semnate de Wilhelmina Arz (cu o mențiune specială, totuși, pentru superba rochie de seară a Monicăi Petrică), subliniază în chip inteligent hotarele invizibile dintre cele două universuri.

Râsul sonor și figura împietrită, gestul de un erotism explicit și pantomima ce sublimează pașii de bază ai tangoului, contorsiunea rafinată și ținuta rigidă cea mai orgolioasă se întretes fascinant, pe fondul unei muzici autentice, alese cu gust, din uriașul repertoriu al genului, de către Răzvan Mazilu și Daniel Măndiță. Dincolo de toate, însă, în amintirea spectatorului rămân pentru totdeauna câteva imagini de izbitoare originalitate: halucinantă fugă cu spatele a lui Răzvan Mazilu, în plutoare turnante ce nu se mai sfârșesc; dansul-sacrificiu în care Monica Petrică este adorată și apoi jertfită pe un imaginar altar al tangoului; în fine, ridicarea pe soclu a celor doi balerini, evoluând înlănțuiți, într-un grup statuar de superbă expresivitate.

Un tango mas (titlul spectacolului, care – tradus cuvânt cu cuvânt – poate însemna „Un tango mai mult”) este, în realitate, mai mult decât un tango...

Gina ȘERBĂNESCU

Tangoul și regândirea pașilor

Pe 12 mai 2006, la Teatrul Odeon, a avut loc premiera spectacolului ***Un tango mas***. La prima vedere, montarea este neproblematică: patru perechi care dansează tangoul argentinian tradițional sunt contrapunctate permanent de prezența în scenă a unui cuplu (Monica Petrică–Răzvan Mazilu) care, prin filtrul unui permanent joc erotic, răstoarnă schemele matematice ale pașilor celor opt dansatori (membrii ai clubului *Tangotangent*). Totuși, este imposibil să nu se ajungă la interogații de genul: „Carè e, de fapt, povestea?” sau „Ce ni se spune exact aici?”. Desigur, putem merge la acest spectacol ca și cum am dori să ne integrăm într-o petrecere de *milonga*, dar...nu va fi deloc atât de simplu, pentru că „desenul” original al acestui dans va fi în chip fericit bruiat de cei doi rebeli...

Răzvan MAZILU și Monica PETRICĂ.

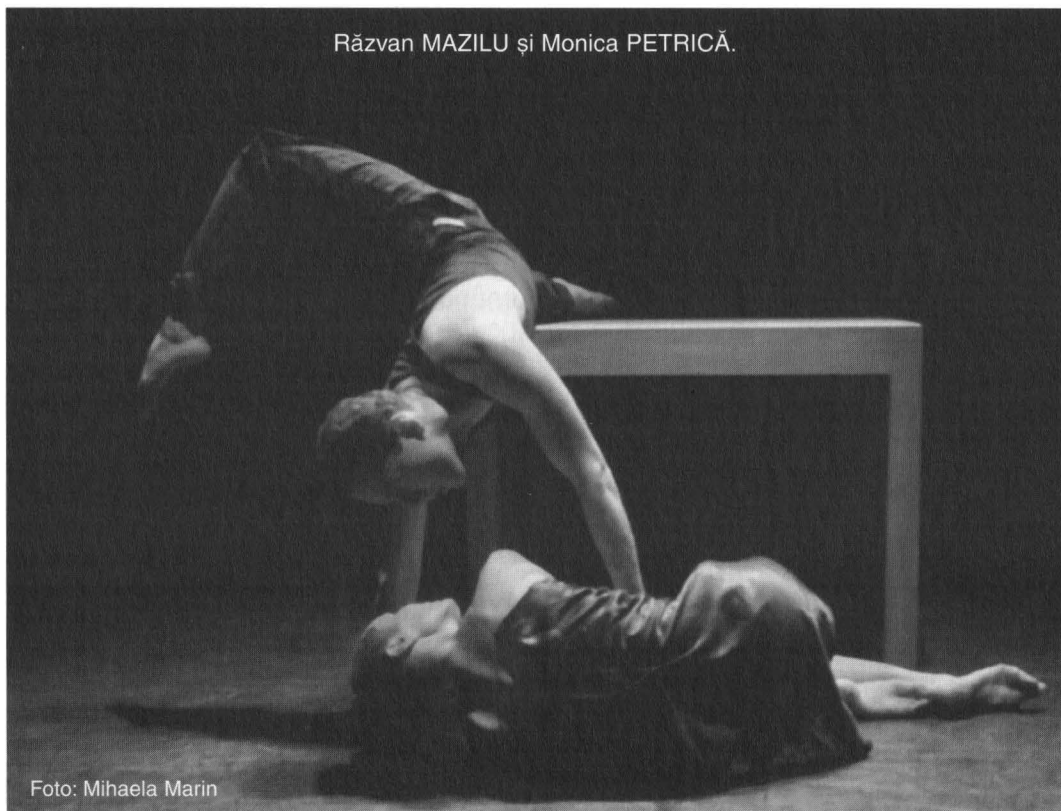


Foto: Mihaela Marin

Interogația principală care se poate naște în urma vizionării acestui spectacol se manifestă, credem, la nivelul limbajului coregrafic, prin alternanța canoanelor tradiționale cu regândirea pașilor. Remarcăm, pe de o parte, lumea tangoului original și, pe de altă parte, planul în care se transfigurează temele sale tradiționale. Coregrafia lui Răzvan Mazilu realizează translația spiritului prezent în *milonga* într-un context spațio-temporal care cere un anumit grad de transfigurare și abstractizare, fără a abandona mesajul principal al tangoului.

Un tango mas este un spectacol „semnat” de Răzvan Mazilu, dar direcția de scenă se face simțită prin anumite caracteristici paradigmatiche pentru stilul regizoral al lui Alexandru Dabija, aflat într-o fericită consonanță cu spiritul tangoului: dualitatea tragic-comic este arhiprezentă, jocul ca mască a unei realități dramatice nu este abandonat decât sporadic pe parcursul spectacolului.

Revenind la coregrafie, trebuie spus că și în perimetrul dansului românesc se simte nevoia unor regândiri, a unor remodelări, a unor experimente care să toarne dansul într-o formă menită să ne ferească de stereotipii și să anuleze rigiditatea receptării.

Meritul principal al acestui spectacol este acela de a aduce în prim-plan posibilitatea regândirii, în spiritul dansului contemporan, a unui limbaj coregrafic prin care se încearcă, printr-o rigurozitate matematică, revelarea sensurilor pasiunii, încrâncenării, tragismului congenital al începuturilor tangoului. Trecerea în registrul dansului contemporan a acestei opțiuni specifice spiritului argentinian,

dar posibil de transpus în numeroase alte spații culturale, conduce, fără echivoc, spre un sentiment al eliberării de scheme tradiționale, fără a se abandona, totuși ceea ce s-a încercat să se transmită prin tango atunci când el a apărut în peisajul coregrafic internațional.

Trebuie menționată, de asemenea, dimensiunea teatrală a acestui spectacol. Simplitatea acțiunii maschează discret dinamica sufletească presupusă de esența tangoului. Dramatismul tangoului alternează cu dimensiunea comică născută, de exemplu, prin inserarea periodică în spectacol a unor pași cu ecouri de dansuri populare românești (nu trebuie pierdut din vedere efectul pe care această sinteză între stiluri îl are, mai ales dacă suntem atenți la contrastul dintre comicul pașilor și lirismul, uneori chiar tragismul din versurile tangourilor).

Așadar, ne confruntăm cu două lumi, cea a tangoului tradițional și cea a dansului contemporan inspirat de *milonga*, lumi care se află într-o tensiune ritmic dezamorsată de comicul asumat ca mască a unui dramatism de esență, într-o luptă permanent relaționată cu tendința de reconciliere. Remarcabil dansul final al cuplului Monica Petrică-Răzvan Mazilu, moment prin care se realizează, de data aceasta fără masca jocului, transfigurarea menționată.

Pasionalitatea, dualismul feminin-masculin, dramatismul, sunt turnate în forma unui limbaj coregrafic contemporan ce își propune să păstreze nealterat mesajul primordial al tangoului argentinian.

Teatrul Odeon – Un tango mas. Libretul, coregrafia și coloana sonoră: Răzvan Mazilu. Regia, decorul și lumina: Alexandru Dabija. Costumele: Wilhelmina Arz. Cu: balerinii Monica Petrică și Răzvan Mazilu, precum și membrii Clubului „Tangotangent” condus de Daniel Mândiță (Amalia Iscu, Anisia Popescu, Cristina Pătru, Monica Șurubariu, Lucian Stan, Gilbert Iscu, Cătălin Văleanu). Data premierei: 12 mai 2006.

Proiect

Anamneza ritmurilor

Pe 19 iunie 2006 a fost lansat, la Centrul Național al Dansului din București, **Proiectul „Sertar“**, prin care se încearcă rememorarea contribuției anumitor personalități artistice la construirea peisajului coregrafic românesc.

Personalitatea aleasă pentru a deschide seria acestei *anamneze* a activității celor care au „mișcat lumea” dansului în România a fost renumita **Esther Magyar Gonda**, fost director al Ansamblului de Balet al Operei Române din București și director al Școlii de Coregrafie, în perioada anilor '60, în debutul întâlnirii fiind prezentat un interviu acordat de doamna Esther la vârsta de 98 de ani. Ne-au prezentat gândurile și amintirile dumnealor despre Esther Magyar Gonda: Miriam Răducanu, Adina Cezar, Anca Mândrescu, Raluca Ianegic, Ion Tugearu și Liana Tugearu (care a oferit auditoriului informații prețioase despre Esther Magyar Gonda și selecțiuni dintr-un interviu care nu a mai apărut la vremea respectivă).

Pe lângă lecțiile de viață pe care le-a oferit Esther Magyar celor care au ascultat interviul, fie ei profesioniști ai dansului sau nu, pe lângă interogațiile care